

Lunds universitet
Sociologiska institutionen

LUND
UNIVERSITY

Immanent motstånd

En kvalitativ studie av politisk aktivism i Malmö utifrån ett posthumanistiskt perspektiv

Författare: Johannes Rydinger
Kandidatuppsats: SOCK04, 15 hp
Höstterminen 2015
Handledare: Klas Gustavsson

ABSTRAKT

Författare: Johannes Rydinger
Titel: Immanent motstånd
Kandidatuppsats: SOCK04, 15 hp
Handledare: Klas Gustavsson
Sociologiska institutionen, höstterminen 2015

I flera sociologiska teorier möter man en människa fångad av förtryckande strukturer utan vidare utrymme för motmakt, i ett Europa präglad av framväxande fascism och nationalism. I den här studien för jag in ett posthumanistiskt perspektiv, hämtat från Gilles Deleuze filosofi och Rosi Braidottis sociala teorier, för att undersöka människans möjligheter att göra politiskt motstånd genom utomparlamentariska rörelser. För att genomföra en sådan studie har jag intervjuat politiska aktivister från det feministiska nätverket Support Your Local Feminist och förbundet Allt Åt Alla i Malmö. Mitt syfte är att kartlägga hur Malmös politiska aktivister ser på sig själva och sitt engagemang utifrån ett posthumanistiskt perspektiv. Vidare försöker jag skapa förståelse för vilka möjligheter och problem de möter i sitt politiska motstånd utifrån ett posthumanistiskt perspektiv. Genom att presentera och tolka aktivisternas utsagor utifrån ett sådant perspektiv har jag kunnat skapa förståelse för deras förbindelse med staden, varandra och olika känslöflöden och hur detta påverkar deras politiska kamp. När jag sedan väljer att analysera detta utifrån ett bredare teoretiskt ramverk har jag kunnat visa på det posthumanistiska perspektivets förtjänster och problem i en analys av politiska rörelser. Detta har bland annat synliggjort behov av att ta vara på den mångfald av känslor och begär som kommer till uttryck inom de utomparlamentariska rörelserna. En slutsats som väcker tankar om hur man förenar kreativa, praktiska och analytiska metoder i en politisk frigörelseprocess.

Nyckelord: *Braidotti; posthuman; Deleuze and Guattari; line of flight; political activism*

Immanent motstånd

Innehållsförteckning

1. Ett möte mellan posthumanistisk filosofi och sociologi	s. 4
1.1 Syfte och frågeställning	s. 6
2. Teori	s. 6
2.1 Deleuze och Guattaris filosofi	s. 7
2.2 Tillblivelsens politiska filosofi	s. 9
2.3 Braidottis posthumanistiska människosyn	s. 11
2.4 Posthumanistisk kamp	s. 12
3. Metod	s. 14
3.1 Urval	s. 14
3.2 Intervjusituationer	s. 15
3.3 Transcendental empirism	s. 15
4. Data ur ett posthumanistiskt perspektiv	s. 16
4.1 Förbundet Allt Åt Alla	s. 16
4.2 Support Your Local Feminist	s. 17
4.3 Aktivistiska sammansättningar	s. 18
4.3.1 Aktivistsubjekt A1/A2 (Allt Åt Alla)	s. 18
4.3.2 Aktivistsubjekt A3 (SYLF)	s. 23
5. Analys	s. 26
5.1 Exkludering som flyktlinje	s. 26
5.2 En sårbar minoritet i tillblivelse	s. 28
5.3 Den trefaldiga maskinen – en avslutande diskussion	s. 29
6. Sammanfattning	s. 30
Abstract	s. 2
Referensförteckning	s. 31
Intervjuguide	s. 32

1. Ett möte mellan posthumanistisk filosofi och sociologi

En återkommande berättelse inom sociologisk samtidsbeskrivning är den om en fragmenterad människa, omgiven av en flytande myriad av pluralistiska identiteter. Det flytande tillståndet sägs göra det allt svårare för oss att finna mening och en sammanhållen identitet i det västerländska samhället. Om vi i sådana fall väljer att vända oss inåt för att söka en autenticitet värdig att förverkliga oss utifrån, gör vi det omedvetna om att dessa autentiska värden och idéer har formats utifrån det kapitalistiska systemets logik. Människans krampaktiga försök att bryta sig loss ur Webers järnbur görs alltså med hjälp av metoder som passar den nyliberala ekonomin som handen i handsken (Honneth 2004:471). Våra ”autentiska” val leder oss endast till vår egen underordning. Det är inte mycket till frihet som lämnas åt den moderna människan i denna berättelse. Den lämnar oss med en spontan, flexibel och kreativ människa i ett oroligt och minst lika flexibelt ekonomiskt system. En människa som riskerar att stå sårbar inför de framväxande fascistiska och högerextrema rörelserna i Europa, som med sina versioner av tillhörighet och sanning lockar den förvirrade europén med en aning stabilitet. Vari ligger i sådana fall motståndet mot dessa anti-demokratiska krafter? Hur ska vi finna utrymme för motmakt när vi befinner oss i konstant rörelse mellan identiteter, gemenskaper och värden?

Det är i rörelsen själv som vi finner vårt motstånd skulle de posthumana teoretikerna svara. Dessa teorier finner många av sina rötter hos den franske filosofen Gilles Deleuze tankevärld. Under sjuttio och åttiotalet när Michele Foucault visade hur makt var något som genomsyrade allt, både teorier och handlingar, försökte Deleuze vidareutveckla dessa idéer för att bereda plats för motmakt, eller snarare för begärets kreativa energi. Det handlar om ett produktivt begär som är uppbyggt kring förändring, kraft och skillnadsskapande. En tilltro till människans förmåga att tänka på sätt som kan upplösa den allmänna meningen och de stabila och förtryckande strukturer som härskar över hennes liv (Colebrook 2010:9).

Den feministiska och posthumanistiska teoretikern Rosi Braidotti, som till stor del utgår från Deleuze filosofi, ser människan som någon som rör sig genom konstant tillblivelse och relationella krafter. Det är en människosyn som försöker hitta vägar runt den traditionella humanistiska förståelsen av människan som ett rationellt subjekt avskilt från sin omgivning och det icke-mänskliga. Den traditionella eurocentriska människosynen bidrar, enligt Braidotti, endast till att förstärka dikotomier så som de mellan natur/kultur och vi/dem. Istället söker de posthumanistiska tankegångarna en transformation av människan som kan öppna upp för det ”icke-mänskliga” i vår självförståelse. För henne är det ett perspektiv som sträcker sig

bortom det strikt analytiska för att i större utsträckning omfamna kreativitet, fantasi, lust och hopp i en ansats till att förstå vår globala samtid.

Braidotti argumenterar för hur dagens förståelse av människan är tätt sammanflätad med nationalistiska grundantaganden. Genom en posthumanistisk vändning hos dagens samhällsteorier har vi möjlighet att bereda väg för ett Europa förmöget att bemöta kritiken av sin trångsynta självupptagenhet, intolerans och sitt xenofobiska avfärdande av annorlundaskap. Det är en post-nationalistisk ingång som söker uttryck för eurocentrismens fall och ett kvalitativt skifte i vår kollektiva identitet. För Braidotti är den huvudsakliga uppgiften för den posthumanistiska kritiska teorin att rita upp precisa kartografier över den mänskliga kontexten, eller som hon säger: subjektpositionerna, som ett led i att synliggöra språngbrädor för ett posthumanistiskt återskapande av kosmopolitiska band (Braidotti 2013:52). Det är ett projekt som kommer kräva en av-identifikation från etablerade nationsbundna identiteter och ett omfamnande av en bekräftande politik, eller vad Braidotti kallar för en affirmativ politik. De affirmativa metoderna kombinerar kritik med kreativitet i jakten på alternativa samhällsvisioner. Här framträder det enhetliga subjektets upplösning i vår flytande samtid som en potentiell mobilisering av kreativ motmakt, snarare än en ett hopplöst fall i en järnburskonstruktion. Den mångfald av kulturella uttryck som gjorts möjlig i dagens post-industriella landskap och återskapandet av genus och sexualitet kan betraktas som produktiva händelser vilka kan fungera som startpunkter i konstruerandet av nya gemenskaper och band (ibid:54).

Utifrån dessa tankegångar framgår det att Braidotti har en stark tilltro till det posthumanistiska perspektivet som ett serum mot framväxande fascistiska och nationalistiska tendenser i Europa. Det väcker samtidigt frågor om hur ett omritat subjekt kan underlätta och försvåra i en politisk kamp. Vilken användning har vi egentligen av Braidottis posthumanistiska föreställningar i politiska och sociala avseenden? Kan de existera bortom de akademiska och konstnärligt avantgardistiska rummen? Cecilia Åsberg nämner i inledningen av boken *Posthumanistiska nyckeltexter* att det finns individer och grupper i samhället som precis blivit erkända sitt politiska eller kroppsliga subjektskap, eller de som fortfarande kämpar för att bli konstituerade som subjekt (2012:105). När exempelvis transpersoner kämpat sig till erkännanden från delar av samhället, ska vi då plötsligt rasera strukturerna de formulerat sig gentemot? Att förstå Braidottis posthumanism i förhållande till politisk frigörelseprocess väcker frågor, framförallt i en tid när identitetspolitiska projekt utgör en stor del av de utomparlamentariska rörelserna i svenska storstäder. Bland dessa kan vi finna HBTQ-rörelser, feministiska rörelser, autonom vänster, antirasister och minoriteter som

muslimer och romer. De står alla inför utmaningen att vara inkluderande men samtidigt avgränsade och enhetliga för att ha möjlighet att bli erkända och skrida till legitim handling. Det är kamper som utifrån en posthumanistisk förståelse måste kunna erkännas sina olikheter utan att de ställs mot varandra och utan att någon av dem intar en härskande position i samhället

1.1 Syfte och frågeställning

För att närmare undersöka vilket politiskt motstånd de utomparlamentariska rörelserna innehar utifrån posthumanistiska tankegångar har jag valt att genomföra tre kvalitativa intervjuer med olika politiska aktivister runtom i Malmö. Detta gör jag för att försöka fånga deras upplevelse av sin verksamhet och sig själva, för att sedan kunna skissa fram ett politisk subjekt i tillblivelse med sin omgivning. I min empiriska undersökning har jag valt ut representanter från aktivistförbundet Allt Åt Alla och det feministiska nätverket Support Your Local Feminist. Samtliga representanter är aktiva i Malmöområdet och strävar efter en politisk förändring genom utomparlamentariska metoder. Mina intervjuer har som syfte att öppna upp för en analys av informanterna själva som politiska subjekt och deras förbindelse med det urbana landskapet, det icke-sedda och det icke-mänskliga. Genom en sådan disposition hoppas jag kunna synliggöra likheter och skillnader mellan det posthumanistiska fältet och empirin för att på så sätt belysa möjligheter och problem i dagens politiska kamp och samtidigt föra en kritisk diskussion kring den posthumanistiska teoribildningen.

Syftet är att kartlägga hur Malmös politiska aktivister ser på sig själva och sitt engagemang som ett led i att utmana de sociologiska föreställningar som jag redogjort för i inledningen, där subjektet riskerar att endast bli offer för kapitalistiska strukturer utan möjlighet till motmakt. Utifrån detta syfte har jag formulerat följande frågeställningar:

- *Hur kan man förstå politiska aktivister i Malmö utifrån Deleuze och Guattaris samt Braidottis posthumanistiska syn på subjektet?*
- *Och hur kan man förstå aktivisternas politiska motstånd utifrån ett sådant perspektiv?*

2. Teori

För att angripa den posthumanistiska perspektivet använder jag mig av Rosi Braidottis bok *The Posthuman* och vänder mig även till direkta tolkningar av den praktiska filosofen Gilles Deleuze och aktivisten och psykoterapeuten Félix Guattari, vars gemensamma tvåbandsverk *Anti-Oedipus* och *Tusen Platåer* ligger till grund för stor del av det posthumanistiska

tänkandet. I följande kapitel kommer jag inledningsvis bekanta mig med några grundläggande begrepp i Deleuze och Guattaris filosofi. Jag kommer sedan föra fram Braidottis tolkning av det posthumanistiska subjektet och diskutera hennes tankegångar i förhållande till politisk emancipation.

2.1 Deleuze och Guattaris filosofi

”All we talk about are multiplicities, lines, strata and segmentarities, lines of flight and intensities, machinic assemblages and their various types” (Deleuze & Guattari 2004:5). Så inleder Deleuze och Guattari sitt verk Tusen Platåer. Det är en beskrivning av samhället som maskin. Ett försök att beskriva de krafter som ger upphov till ett samhälle. Precis som med alla av Deleuze och Guattaris begrepp rör det sig inte om metaforer, utan om en konceptuell beskrivning som försöker fånga både verklighet och virtuell verklighet (Patton 2000:1). För att göra det inledande citatet något klarare kommer jag redogöra för några Deleuzianska begrepp och sedan placera de i en mer sociologisk och politisk filosofisk kontext.

Deleuze såg sig själv som en praktisk filosof vars enda syfte var att berika livet genom sina begrepp (Colebrook 2010:13). Han hade en tilltro på människans förmåga att omskapa sig själv genom att tänka annorlunda. Deleuze menade att filosofi måste handla om att frigöra människan från stela filosofiska modeller som tvingas på världen. Istället ska filosofin skapa begrepp som förvandlar livet och upplösa vad han ansåg vara den vedertagna meningen om vilka vi *är* för att istället se vad vi *blir* (ibid:14). Det är en filosofi som försöker snärja in sig i människans tillblivelse.

Ett betydelsefullt uttryck för att närma sig det inledande citatet och en ofrånkomlig strävan inom Deleuze tankevärld är *immanens*. Det hänger ihop med den ontologiska eller materiella vändningen som deras filosofi kommit att innebära inom samhällsvetenskaper och humaniora. Det är ett skifte som utmanar det företräde som vanligtvis ges åt det mänskliga på bekostnad av det icke-mänskliga, och möjliggör ett annat perspektiv på människans position i världen (Johansson 2015:132). Immanens står i kontrast till transcendens, där det senare begreppet betraktas som det största snedsteget i västerländskt tänkande, enligt Deleuze. Transcendensen är en grundläggande term som har använts för att tala om Gud, subjektivitet eller det som existerar bortom materia och på så vis skapat en föreställning om att det finns något ”utanför” eller bortom vårt tänkande. Immanensen är en förutsättning för det skapande och kreativa begäret hos människan:

”Den skapande kraften ligger inte utanför världen likt någon separat, dömande Gud: livet är i sig en process av kreativ kraft. Tänkandet är inte ställt emot världen och avbildar den inte – tänkande är en del av världens eviga förvandling” – Claire Colebrook s. 21

En sådan verklighetssyn öppnar upp för Deleuze begrepp maskinell *sammansättning*. Ett begrepp som uttrycker hur allt liv är en maskin, en process av sammankoppling och interaktion. En människokropp betraktas till exempel som en sammansättning av idéer, genetisk materia, förmåga till handling som står i relation till andra biologiska kroppar. Det finns alltså inga definitiva avgränsningar, ordningar eller mål utan varje sammansättning framträder ur dess kopplingar. Staten kan utifrån ett sådant perspektiv betraktas som en effekt av sammansättningar av kroppar snarare än en bestämd social ordning som styr avskilda subjekt (Colebrook 2010:27).

Men varje sådan sammansättning möjliggör också en *flyktlinje*, en möjlighet till nya sammankopplingar och maskiner. En potentiell förvandling som bär på möjligheten att öppna upp låsta definitioner som exempelvis ”människa.” Linjen flyr den förhärskande strukturen och skjuts iväg i en transformerande rörelse som kan utmana den mänskliga definitionens gränser (ibid:20) För Deleuze är detta fenomen, att låta en organism bli något annat än sig själv, förbundet med förmågan till *deterritorialisering*. När de sammansättande flödena möjliggör för en livsform att bli vad den *är* kallar Deleuze det för territorialisering. När livsformen möjliggörs att bli vad den *inte är*, och befinner sig i ett ständigt blivande, *deterriotaliseras* den. Claire Colebrook exemplifierar genom bildandet av en stam eller ett kollektiv (territorialisering) där en hövding eller despot tar makten över helheten (deterritorialisering). Skulle stammen återföra makten till kollektivet och göra alla till ledare har det skett en *reterritorialisering* (ibid:24).

I den här tankevärlden blir det problematiskt att föreställa sig subjektet som något fast eller grundat i en position, vilket skulle bidra till att skapa en utsida och insida som återinför det transcendentala tänkandet. Istället kan en *nomadologi* frigöra tänkandet från fasta positioner och låta tanken vandra omkring bortom kända hemvister för att skapa nya territorium. Grundläggande för att möjliggöra kunskapsproduktion i denna livsvärld är att ta hänsyn till det virtuella, eller *virtuell skillnad*. För Deleuze innebär inte skillnad ett förhållande mellan bestämda punkter eller materia. Skillnad är ett avstånd mellan vad vi uppfattar oss vara och vad vi skulle kunna bli och bör ses i kontrast till idéer som identitet, likhet och subjekt. Vårt sätt att använda identitet kan i sådana fall betraktas som ett försök att hantera dessa skillnader (Johansson 2015:110). Den virtuella skillnaden berör något som ännu

inte aktualiserats eller fullbordats, men som likväl existerar i empirin, även om den inte är upptäckbar som en manifesterad upplevelse eller erfarenhet. Deleuze menar att västerländskt tänkande vanligtvis ger företräde åt det aktualiserade. Ett sådant tänkande hanterar mänskligt liv som om det vore något fulländat och färdiguttryckt. Politiken utgår från begrepp som människa och stat istället för att bejaka de krafter som producerar dessa fenomen. Med hänvisning till de post-marxistiska filosoferna Michael Hardt och Antonio Negri förklarar Colebrook:

”Det är bara om vi tar hänsyn till de virtuella eller ofullbordade potentialerna som vi kan omvandla nuet till en verkligt ny framtid. En politik som baserades på möjligheter eller på livets virtuella krafter skulle undersöka alla de ännu ej-aktualiserade tendenserna, för att ställa frågor om vad vi skulle kunna bli.”

– s. 30

Citatet som inledde detta kapitel kan ses som ett försök att beskriva de krafter som ger upphov till ett samhälle. För Deleuze och Guattari är det ett maskineri som inte bara sammankopplar institutioner med individer och individer med varandra. Det är ett nästan mystiskt tillstånd som vill visa på hur den begärande biologiska kroppen är sammankopplad till varenda beståndsdel av livet. Blommor, bin, tankar och bröst - allt är bara förlängningar av olika maskiner där det ibland uppstår flyktlinjer som ger upphov till nya maskiner.

2.2 Tillblivelsens politiska filosofi

Utifrån sin fascination för de maskinella sammansättningarna i *Anti-Oedipus* söker Deleuze och Guattari att öppna upp för en kombination av den konstnärliga, revolutionära och analytiska maskinen. Dessa tre maskiner kan enligt Deleuze och Guattari förstås som tre olika kunskapsmetoder: det intuitiva, det praktiska och det reflexiva, som tillsammans ska kunna utgöra en strategisk maskin duglig att föra en kamp mot egot och fascisten i var och en av oss. Det är en politisk metod som försöker fånga tillblivelsens potential hos människan (Deleuze et al 2009:xix).

Deleuze och Guattari avfärdar den marxistiska historiefilosofin för att istället lyfta fram en differentierad typologi som fångar såväl institutioners sammansättningar som människors begärsflöden. De avfärdar den dialektiska idén om att kontradiktioner är motorn i den historiska processen och argumenterar istället för att samhället i mindre utsträckning definieras av kontradiktioner än av dess olika flyktlinjer och deterritorialiseringar (Patton 2000:6). Samtidigt är Marx aldrig frånvarande i deras analyser. Resultatet av Deleuze och

Guattaris konfronterande tankevärldar blir bland annat en uppgörelse mellan Marx och filosofen Friedrich Nietzsche. Marx analys av kapitalets flöden erkänns till stor grad, men Deleuze och Guattari understryker samtidigt att om man vill förstå flöden av rädslor, lust och ångest måste man vända sig någon annanstans. En vändning till Nietzsche möjliggör en sammankoppling av de tre maskinerna och uppmuntrar oss till en resa genom egots upplösning för att se mer än det mänskliga (Deleuze et al 2009:xix).

För Deleuze och Guattari framträder kapitalismen som en immanent sammansättning av ekonomisk och politisk koordination och reglering. En sådan förståelse av Marx analys av kapitalismen, så som ett immanent system, öppnar upp för social förändring enligt Deleuze och Guattari. Det är på den makrosociala nivån av ekonomiska och politiska institutioner som det återfinns en möjlighet till att gradvis åstadkomma förändring.

Deleuze och Guattari föreställer sig inte en global revolutionär förändring utan snarare en process av ”aktivt experimenterande” som utspelar sig mellan de ekonomiska och politiska institutionerna, och de flöden av begär och affekt som genomsyrar dessa. Genom att öppna upp för ett sådant experimenterande förs vi in på deras begrepp *minoritet*. Minoritet ska förstås som kvalitativ, snarare än kvantitativ. Det rör sig om det som avviker från bäraren av den dominerande sociala koden, majoriteten. Minoriteter innehar en potential som är möjlig att aktualisera i en deterritorialisering från den dominanta koden för att bejaka sitt blivande. Här ligger den revolutionära politikens möjligheter enligt Deleuze och Guattari. Det rör sig alltså inte om att inkorporera minoriteters anspråk genom en anpassning efter den sociala maskinens axiom, inte heller genom återuppbyggnaden av en bestämd kod, utan om en process av minoritet i tillblivelse. Ett sätt att öka klyftan mellan en själv och normen (Patton 2000:7). Det är en politik som inte gör anspråk på vilka vi är, utan vad vi skulle kunna bli (Colebrook 2010:24).

I förlängningen rör det sig om en revolutionär kraft i tillblivelse som stöds av en affirmativ politik. Det är inte bara ett motstånd mot att fångas och reterritoraliseras, utan också skapandet av nya former av subjektiviteter och nya former av band mellan deterritaliserade beståndsdelar i det sociala fältet. Det blir på så vis nomadiska sociala rörelser. Deleuze och Guattari menar att ett sådant tankesätt har möjlighet att skapa en politisk filosofi för att beskriva den inverkan sociala rörelser åstadkommer genom en affirmativ politik i tillblivelse. En sådan politisk filosofi kan samtidigt inte erbjuda några garantier om emancipation, eller någon trygghet av att hänge sig åt förutbestämda värden gentemot vilka man mäter sin emancipatoriska framgång. För att undvika att dessa värden kommer att hänföras av pessimism eller nihilism, en risk Negri uppmärksammar, menar Deleuze att vi

alltid måste vara vaksamma för vart en flyktlinje är på väg (Patton 2000:8).

2.3 Braidottis posthumanistiska människosyn

Rosi Braidotti har vidareutvecklat flera av Deleuze idéer för att formulera strategier för en posthumanistisk politik och etik. En stor del av hennes arbete finner en botten i ett omformulerande av vad det är att vara människa och var gränsen går för människans subjektskap. Innan vi ritar upp ett posthumanistiskt subjekt för att förstå dess relation till politisk emancipation är det betydelsefullt att förstå vad Braidotti vänder sig mot i den västerländska humanistiska människobilden. För henne är det en människa som varken varit idealisk eller objektiv utan har snarare inneburit en systematiserad mall för igenkänning - eller likhet - mot vilka alla andra blir mätta, reglerade och positionerade gentemot (Braidotti 2013:26). Ett subjekt som i ett politisk sammanhang skulle kunna riskera diskriminering och exkludering av individer och grupper när de sätts mot en systematiserad mall i form utav det eurocentriska paradigmet.

Det rör sig om en eurocentrism som bland annat betonat dialektiken mellan *självet* och *den andre*. Det är en binär logik för identitet och ”otherness” som varit motor för hela den kulturella maskinen, menar Braidotti. Det är en föreställning om skillnadsskapande där subjektivitet likställs med medvetenhet, universell rationalitet och självreglerande etiskt beteende, medan ”Otherness” definieras som den negativa motsatsen (ibid:15). Ett försök att gå bortom denna kantianskt besläktade binära idé gjordes av Foucault i och med *The Death of Man* där han lyfte fram den socialt och diskursivt konstruerade människan (ibid:24). Foucault tillsammans med andra tänkare under 70-talet förkastade den traditionella definitionen av europeisk identitet och förespråkade istället att man öppnade upp den statiska identiteten för ”andra inom” genom att göra variation, pluralitet och komplexa tillhörigheter till strukturella komponenter i en ny europeisk subjektivitet (ibid:25).

Braidottis posthumanistiska subjekt framträder emellertid ur tillblivelse och relationella krafter. Det kan varken liknas vid den traditionella, Cartesianska förståelsen av människan eller de fragmenterade subjektspositionerna som konstrueras i en poststrukturell teori. Hennes idé om tillblivelse går att förstå i relativt konkreta termer hämtade från feministisk teori om materialitet och kropp. Genom att låta den ”monstruösa och abjekta¹ kroppen” stå i centrum

---

¹ “Abjekt” är hämtat från den feministiska filosofen och psykoanalytikern Julia Kristevas teori om det som varken erkänns som objekt eller subjekt. Abjektet befinner sig i ett fränstötande och hallucinatoriskt tillstånd bortom de två. Abjektet innehar en viss autonomi men är alltid definierad i motsats till något annat. Exempel på detta är det ruttande kadavret (Kristeva 1982:12).

vill Braidotti skapa en mer materialistisk teori kring subjektsskapande som kan utvecklas tillsammans med vår tids komplexa och paradoxala tendenser (Åsberg et al 2012:106). Mycket av hennes idéer kring tillblivelse och ”det nomadiska subjektet” är som tidigare nämnt utvecklingar av Deleuze och Guattaris tankevärld. Deleuze försöker lämna den dikotomiska förståelse som traditionell humanistisk vetenskap frambringt. Han hänvisar istället till ett *rhizom* - ett slags rotsystem utan centrum eller mål, endast en mångfaldig rörelse, en struktur utan hierarki². Det är utifrån denna mångfald som tillblivelsen kan förgrena sig i nya förståelsescheman (ibid:98). Det är ett sätt att närma sig skillnader och mångfald utan att placera dem i ett dialektiskt förhållande till varandra, utan istället se dem som nomadiska och rhizomatiska till sin natur (ibid:114).

Ett sådant subjektsskapande i tillblivelse ställer samtidigt krav på någon form av självreflexivitet i sociala sammanhang (ibid:113). Genom självreflexiva processer har man möjlighet att öppna upp för transformativa identitetsskapande processer i formandet av exempelvis ras/ethnicitet och genus. Braidotti ritlar upp en kreativ och högst materiell social miljö där man tillåts konstruera en kartografi, eller ett rotsystem, över sitt subjektsskap i ständig relation till sin omgivning, likt ett rhizom, för att komma bortom den humanistiska idealvarelsen. Hon menar att för att kunna se livet som blivande behöver vi sluta betrakta oss i fasta termer. Du är alltså inte kvinna, utan i ständigt kvinno-blivande (ibid:117).

Tankegångarna kring identitetsskapande väcker samtidigt frågor om vilka som har möjlighet att internalisera en sådan uppfattning om sig själva och livet. Braidottis nomadiska filosofi har till exempel inga problem att flyta runt i ett akademiskt vakuum där den konstanta självreflexiviteten går att betrygga genom ständig argumentation och kritik. Samtidigt riskerar också en sådan miljö att fragmentera tillblivelsen, sprida ut den på olika vetenskapliga discipliner och på så sätt frånta den dess rhizomatiska och tillblivande potential. Rädslan för att det rhizomatiska och rörliga momentet ska upphöra har lett Braidotti till att förespråka radikala tvärvetenskapliga framväxter inom universiteten (ibid:106).

2.4 Posthumanistisk kamp

När det kommer till att föra en politisk kamp genom sociala rörelser betonar Braidotti förmågan till självreflexivitet. Enligt hennes materiellt förkroppsligande utgångspunkt är självreflexivitet inget som görs på individnivå, utan något som sker i en interaktiv process

---

² Deleuze och Guattari har hämtat begreppet rhizom från biologin där det förstås som ett slags rotsystem. Det är också ett exempel på hur de korsbefruktar olika discipliner för att föda något nytt. Biologi och filosofi fångas in för att förvandla och överlappa varandra (Colebrook 2010:27)

mellan sociala nätverk (Braidotti 2013:113).

Utifrån en sådan självreflexiv process menar Braidotti att vi måste lösgöra oss från tankar om likhet. ”Ett erkännande av skillnader är en bättre utgångspunkt för att förstå subjektivitet, etik och emancipation” (Åsberg et al 2012:107). Braidotti lyfter samtidigt fram betydelsen av att särskilja olika transformerande krafter hos politiska rörelser: minoriteters tillblivelsemönster och majoriteters kriser. Hon menar nämligen att den tillblivelseprocess som sker inom minoritetsgrupper och det transkulturella släktskap det kan ge upphov till innehar en konstituerande politisk sprängkraft som kan utmana nationalistiska och xenofobiska krafter i samhället (Braidotti 2013:47). Genom att skapa rum för känslor och spontanitet med en blick mot materialitet och föränderlighet, snarare än rationalitet och tvingande diskurser, går det att underlätta för kreativa möten och dialog i ett emancipatoriskt projekt. De affektiva krafterna, som ska driva fram den posthumanistiska tillblivelseprocessen, behöver regleras av en affirmativ och av ”en glädjens etik” som ska förvandla negativa passioner till positiva. Det är en etik som strävar efter att aktualisera det kognitiva, affektuella och sinnliga för att i högre grad kunna bemyndiga och bekräfta ens sammansättning till andra och mångfalden (ibid:194). I mer konkreta termer går det att föreställa sig ett sådant frigörelseschema ta plats inom en högst experimentell inramning, förslagsvis en konstnärlig sådan, där de olika deltagarna har möjlighet att uppmärksamma sin konstanta tillblivelse för att experimentera med olika roller och transformationer i nuet. För att upprätthålla sammansättningarna och ta vara på de revolutionära flyktlinjerna menar Braidotti att vi kommer behöva göra oss av med den självcentrerade individualismen och skapa utrymme för en mer holistiskt förståelse av livet.

Att vara posthumanist i tillblivelse förutsätter en genomgående process av att omdefiniera sin sammansättning till det urbana, sociala, psykiska, ekologiska och planetariska territoriet. Vidare innebär det en transformation av ens sinnliga och perceptiva förmågor för att kunna erkänna den kollektiva naturen och förbindelsen med den utvändiga rörelse vi kallar för Självvet. Det är ett erkännande av Deleuze radikala immanens där Självvet vecklar ut sig över världen, för att omsluta världen inom sig. Det skulle vara en väg runt den medvetna själv-representationen som Braidotti menar ha fördärvats av narcissistiska vanföreställningar om transcendens och ambitioner om själv-insikt (ibid:193). Däri ligger Braidottis posthumanistiska förståelse av subjektet som kan föra oss närmre olikheter med kärleksfull respekt, både för människor och icke-människor (ibid:48).

3. Metod

Hur kan jag fånga människors konstant förändrade upplevelse av sig själva och sin omgivning i en kvalitativ undersökning? Kan jag genom intervju och kodning öppna upp för ett fokus på subjektets tillblivelse med sin omgivning och sina känslor. Det är grundläggande frågor som uppstår under datainsamlingen för mitt uppsatsarbete när jag har för syfte att närma mig ett subjekts tillblivelse med sin omgivning och hur detta förhåller sig till politisk förändring. Jag har därför valt att inspireras av olika Deleuzianska metodologiska diskussioner i mitt utformande av metoden.

Metoden bottenar i tre semistrukturerade kvalitativa intervjuer med olika aktivister runtom i Malmö. Detta gör jag för att fånga aktivisternas syn på sig själva och deras politiska arbete och öppna upp för en mer posthumanistisk analys av min data. Teorin får således implikationer för hur jag kommer angripa och analysera min data vilket givetvis ökar risken för en begreppslig förvirring - en sammanblandning av teoretiska begrepp och empiri där ett begrepp plötsligt antas representera ”verkligheten.” Samtidigt kan det vara nödvändigt att använda mig av en metod som på allvar kan tillgodose de perspektiv som teoribildningen gör anspråk på att öppna upp för, utan att för den del släppa den kritiska blicken på mitt metod- och teorival. För Deleuze är teorin ofrånkomligen sammanflätad med empirin eftersom han betraktar människans tankar som immanenta (Patton 2000:5). Vad denna metodologiska förståelse har för betydelse för min metod och presentation av data kommer jag föra fram senare i metodkapitlet. Först följer en redogörelse för mitt urval av informanter och intervjusituationer. Ett sådant upplägg kan förhoppningsvis förenkla förståelsen för det metodologiska perspektivet i förhållande till mitt urval.

3.1 Urval

Jag har begränsat mig till tre informanter i Malmö. Två av mina informanter, Ullrika och Anders, är från förbundet Allt Åt Alla och Petra är från nätverket Support Your Local Feminist (härefter SYLF). Anledningen till att jag valt två personer från Allt Åt Alla, och endast en från SYLF, har att göra med att Allt Åt Alla rör sig om en mycket bredare och mer omfattande aktivistmiljö än SYLF. Som ett led i att försöka fånga denna mångfald i min data har jag därför valt ut två representanter. Mitt syfte är att betrakta dessa subjekt som en del av en pluralistisk omgivning och deras potential att bli sammansättningar med andra subjekt som bär på andra erfarenheter. Därför anser jag att mina informanter lämpar sig väl för att besvara min frågeställning.

3.2 Intervjusituationer

När jag valde plats för intervjuerna försökte jag hitta en bekväm och trygg miljö för mina informanter där de kunde känna sig tillräckligt avslappnade för att sväva ut och laborera i sina svar. Under intervjun med Ullrika och Anders från Allt Åt Alla samlades vi hemma hos Anders i hans lägenhet i Malmö. Medan jag intervjuade Ullrika över en kopp kaffe fick Anders vänta i sitt vardagsrum och vice versa. Eftersom Ullrika och Anders är bekanta med varandra sedan tidigare kom vi överens om att hans bostad kunde lämpa sig som en trygg och bekväm plats att genomföra intervjuerna på. Petras intervju skedde på ett café i Malmö som hon själv valt ut.

3.3 Transcendental empirism

Det är viktigt att framhålla möjligheten att både Anders, Ullrika och Petra är bekanta med olika posthumanistiska tankegångar och Gilles Deleuze filosofi och vilka implikationer detta får för min uppsats. Detta ”problem” är väl omskrivet utifrån Anthony Giddens tankar om den dubbla hermeneutiken som betonar hur samhällsforskaren tolkar en värld som är fylld av tolkande subjekt (Kim 2004: 28). Samtidigt är den dubbla hermeneutiken ett synsätt som till viss del står i konflikt med Deleuzes tankar kring transcendental empirism - en metod som inte erkänner ”något på förhand givet (transcendent) objekt såsom materia, verklighet, människa, medvetande eller ’världen” (Colebrook 2010:29). Den transcendentala empirismen är ett redskap för att gå bortom erfarenheterna själva för att undersöka förutsättningarna för aktualiserandet av dem. Ett sätt att bereda utrymme för den ”virtuella skillnaden”, det vill säga framtiden och icke-aktualiserade potentialer hos subjektet, och på så sätt vidga förståelsen av data, det ännu icke-sedda, det icke-aktualiserade (Johansson, 2015:125). För Deleuze är ”det upplevda” eller ”det givna” utgångspunkten i en tolkning av empirisk data. På så vis utgår han från erfarenheter, men inte enbart mänskliga erfarenheter, utan de krafter som ligger till grund för tillblivelsen av dessa erfarenheter (Colebrook 2010:29). Det innebär ett skifte i fokus, från hermeneutikens betoning av det subjektiva och relativistiska upplevelsena, till det ontologiska. På så sätt strävar Deleuze efter ett uppluckrande av det erkända objektet vars existens är beroende av det erkännande subjektet (Johansson 2015:128).

4. Data ur ett posthumanistiskt perspektiv

För att följa mitt ursprungliga huvudsyfte, där jag vill förstå den posthumanistiska teoribildningen i förhållande till politisk aktivism i Malmö, kommer jag inledningsvis applicera den posthumanistiska förståelsen på presentationen av Ullrika, Anders och Petras utsagor. Detta gör jag genom att teckna upp olika Deleuzianska sammansättningar utifrån deras berättelse för att sedan läsa av materialet utifrån de posthumanistiska idéer jag redogjort för i mitt teorikapitel. Därefter följer en analys av min presentation för att kunna problematisera det posthumanistiska perspektivet och skapa förståelse för aktivisternas förmåga att skapa politiskt motstånd i vår samtid.

Genom att analysera mina informanternas utsagor hoppas jag kunna avtäcka samspelet mellan aktivisternas självuppfattning, deras politiska arbete och de eventuella samhällskrafter som påverkar dem. Ett förflyttande av fokus från mina subjekt till krafterna som skapar dem förutsätter en ritning, eller en slags schemaläggning av transformativa subjekt. Utifrån mina intervjuer kommer jag alltså rita upp en kartografi över sammansättningar av flöden av begär, kroppar och erfarenheter. På så vis kommer aktivisten få en utökad betydelse och kan förstås som en relä för olika potentiella händelser, en aktiverande och sammankopplande punkt för olika samhälleliga krafter, såväl som för sina egna kreativa begär. Innan jag gör detta kommer jag inledningsvis redogöra för Allt Åt Alla och SYLF som sociala rörelser i Malmö.

4.1 Förbundet Allt Åt Alla

”Vårt mål är ett samhälle organiserat efter principen: av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov. Vi är en av flera revolutionära organisationer. En mångfald av taktiker, strategier liksom organisationer och nätverk är nödvändiga i kampen för klassamhällets avskaffande. Vi verkar för att skapa rörelse i klassen genom kontinuerligt och öppet arbete, bortom tillfälliga aktionsgrupper och dolda agendor.” (alltatalla.com)

Så lyder den plattform som går att finna på Allt Åt Allas hemsida. Utifrån mina två informanternas utsagor är denna plattform en av få fastlagda stadgor som aktivistnätverket agerar utifrån. Huvuddelen av deras politiska engagemang sker annars med en konstant betoning på det praktiska arbetet, där stadens tillgänglighet för invånarna är en röd tråd. Det är genom praktiken som nya arbetsgrupper skapas och diskussioner förs. Rörelsen är etablerad som ett förbund, men utan styrelse, där beslutsfattandet sker i direktdemokratiska möten och stämmor. Genom de olika mötena skapas de olika arbetsgrupperna utifrån deltagarnas förmåga, intresse och lust. I Malmö har det bland annat utformats en arbetsgrupp för

solidaritetsarbete med kurdiska Rojava och samarbeten med olika exilkurdiska organisationer i Malmö. Det finns också en arbetsgrupp som etablerat en så kallad *allmänning*, ett gemensamt rum för att omfördela resurser utifrån förmåga och behov, tillsammans med EU-medborgare, huvudsakligen romer från Rumänien. Dessa människor har under en utdragen process blivit vräkta av Malmö Stad från sitt tältläger i industriområdet Norra Sorgenfri. Både Ullrika och Anders är delaktiga i arbetsgruppen som sysslar med allmänningen. Genom allmänningen hoppas arbetsgruppen etablera nya sociala band och gemensamma erfarenheter att föra en politisk kamp utifrån och bereda plats för varandra i Malmös stadsrum.

Att tala om aktivist i det här sammanhanget är inte helt oproblematiskt, eftersom flera av de engagerade i arbetsgruppen menar att det är ett begrepp som kommit att utmanas i och med allmänningen. Istället för att aktivister ses som något ”utanför” samhället som intervenerar genom olika aktioner, har de istället betonat deras delaktighet i vardagen, och framförallt i staden, i och med skapandet av ny gemenskaper och erfarenheter med de rumänska EU-medborgarna.

4.2 Support Your Local Feminist

”Feministisk/antifascistisk/antikapitalistisk aktionsgrupp med bas i Malmö. Plattformen, utgångspunkten och organiseringen för din feministiska kamp” är SYLFs beskrivning av sig själva på sin Facebook-sida (facebook.se). Ett grundläggande drag för deras organisationsform är att den är separatistisk och arbetar utifrån en exkludering av cismän³. Detta tillåter gruppen, enligt min informant, att fördjupa sig i feministisk aktivism, utan att behöva lägga kraft på att redogöra och diskutera sina kvinnliga erfarenheter och den feministiska kampen med män. Informanten ger även uttryck för att detta borde bli en icke-fråga och att separatistisk kamp ska bli en självklar organisationsform. SYLF är en relativt liten grupp där aktivisterna har goda möjligheter att lära känna varandra. Deras aktioner har framförallt handlat om att delta i demonstrationer och synliggöra sig själva utåt på internet. De ägnar också stor del till att ställa olika personer, och framförallt politiker, till svars genom textutskick. Syftet med texterna är att försvåra för politikerna att föra rasistisk politik och inge en känsla hos dessa beslutsfattare att de är sedda och motarbetade. ”Det ska inte vara något man gör och sover gott om nätterna. De ska veta att folk ser dem. Att vi iakttar dem och inte

---

³ Cisman är en form av cisperson, vilket är en beteckning för ”en person vars juridiska kön, biologiska kön, könsidentitet och könsuttryck är linjärt, hänger ihop och alltid har hängt ihop enligt normen. Exempelvis en person som föds med penis, ser sig själv som kille och har könet man registrerat som kön i folkbokföringen.” (rfs1.se)

accepterar det.” säger Petra. SYLF ägnar sig just nu åt att ställa krav på kommunen angående deras utformning av stadsrummet. SYLF bevakar Malmös stadsomvandling för att identifiera vad de kan kräva av kommunen i dagsläget. Det rör sig bland annat om att öppna upp för krav om härbärgen, kulturcenter och sociala center för politiska grupper och verksamheter.

4.3 Aktivistiska sammansättningar

En sammansättning betyder alltså att jag betraktar deras subjektskap som en relä, eller en punkt i ett föränderligt schema, som genomstrålas av flöden som begär, icke-aktualiserade idéer och sociala normer, för att sedan analysera hur dessa förhåller sig till aktivisternas politiska engagemang och omgivningen de verkar i. När jag genomförde mina analyser fann jag det enklare att betrakta mina informanter som sådana reläer. Jag möjliggjorde ett nytt förståelseschema för deras subjektskap genom att frånta dem deras namn och beteckna Ullrika, Anders och Petra som A1, A2 respektive A3. Jag kommer därför fortsätta använda mig av dessa beteckningar i min presentation av data och analys.

4.3.1 Aktivistiskt subjekt A1/A2 (Allt Åt Alla)

De två aktivistsubjekt som kartläggs här drivs av en grundläggande tanke om att omorganisera samhället materiellt. Utifrån min kartografi kan vi betrakta det här som en avreseort för de två aktivisterna i tillblivelse. Det är två punkter som genomstrålas av affirmativa krafter som lust, kreativitet, nyfikenhet och öppenhet. Samtidigt har de uppstått i reaktion mot tidigare erfarenheter av politiskt engagemang, gentemot andra organisationsformer, kapitalism och representativ demokrati. Inledningsvis frågar jag de båda vad de kämpar *för*:

A1: ”Jag kämpar ju för att samhället ska omorganiseras materiellt. På ett sätt som inte är kapitalistiskt. Något bortom det. Som bygger på gemensamma principer. Det innefattar även en annan syn på demokrati som inte kan figurera på det representativa sätt det gör nu, utan måste organiseras på ett mer direkt sätt. Jag vet inte vad det är ännu men är villig att utforska. Måste hållas öppet. Måste våga låta folk testa sig fram. Skapa de rummen och de ytor för människor att kunna samtala och handla i enlighet med det, snarare än att skriva manifest.”

A2: ”Det är någon form av jämlikt samhälle där ens bakgrund inte ska definiera ens möjligheter. Och där man har helt andra sociala relationer som inte styrs av hur man ser ut utifrån hudfärg, kön och så vidare. Utan att det ska vara jämlikhet på riktigt liksom. Men också att alla ska kunna få kunna delta i samhället i en riktig demokrati.”

Att ”kämpa för”, som i detta fall är en kamp om en idé bortom vårt nuvarande ekonomiska

system, kan förstås som en icke-aktualiserad erfarenhet hos A1 och A2. Det är en idé som fortfarande hålls öppen och innehar en potential att deterritorialiseras. Trots att det är en affirmativ kraft som söker sig till att skapa snarare än att kritisera, är det hos både A1 och A2 en idé som får sina konturer utifrån sin motsättning till ”manifest”-idén. För att försöka utmana A1s öppenhet och avtäckta andra drivkrafter som genomsyrar henne frågar jag vad hon kämpar *mot*:

A1: ”Just nu har mina kamper gått ut på vilka som har makt över den här staden. Det senaste året har ju det manifesterat sig i att jag kämpat mycket mot kommunen vilket ju känns lite fånigt att definiera sig utifrån. Man vill ju hellre göra något eget. Och det är väl det vi försökt tänka (i Allt Åt Alla). Att vi inte bara är motståndare utan också presentera alternativ och bygga något annat och genom det visa sitt motstånd.”

Även om A1 problematiserar detta att kämpa eller definiera sig *mot* något framkommer också nya drivkrafter så som missnöje och ilska gentemot Malmö Stad. A1 är alltså en sammansättning som inte bara står i förbindelse med tidigare erfarenheter, lust och kreativitet utan också tätt sammankopplad till Malmö Stad.

A1: ”Jag bor i Malmö, jag är här. Jag har vissa saker jag tycker är bristfälliga. Hur kan jag bygga upp alternativ. Och på det sättet blir staden betydelsefull. Det är liksom den här staden som finns. Det är vår arena vi jobbar utifrån. Så det blir ju väldigt konkret i de kamper vi för. Att de är förankrade i kvinnokliniken i Malmö, EU-migranter i Malmö och stadskampsgrupper.”

A1 och A2 är även punkter tätt sammankopplade med erfarenheter från uppväxten och tidigare engagemang. Deras föräldrar har varit vänsterpolitiskt engagerade och båda ger också uttryck för tidigare erfarenheter av politiskt engagemang:

A1: ”Jag tror jag blivit mer och mer öppen eftersom jag har prövat väldigt många olika saker som inte har funkat. Jag har ändå varit liten och suttit på Ung Vänster-möten och vart med och ordnat massa andra manifestationer. Jag har nog varit mer ideologisk i mitt tänkande. Kanske trott lite mer på vissa idéer tydligare. Och nu är jag mer inne på att testa så mycket jag kan.”

A1: ”Jag tycker det är friare och roligare att vara med i den här typen av organisationer. För man kan bara förhålla sig till personer som är med och gör saker. Och det kan ge en väldigt stor känsla av frihet som jag uppskattar.”

Även A2 betonar det lustfyllda i politiskt engagemang:

A2: ”Jag har varit med i andra grupper som har haft aktivitetskrav som har varit mer formella i sin struktur. Och

då dödar man det lustfyllda. Så fort politik och politiskt engagemang blir ett krav istället för en lustfylld rolig praktik så förlorar man dess själ tänker jag.”

A1 och A2 är punkter som drivits fram ur känslor av lust och ett behov av ökad frihet. Såhär långt kan man se hur ett subjektsschema tecknar upp sig där A1 och A2 står i förbindelse med tidigare erfarenheter, staden, drivkrafter som lust och frihet samt icke-aktualiserade idéer om ett samhälle bortom det vi har nu. Men eftersom både Deleuze och Braidotti betonar det relationella i sina teoribildningar anser jag det vara betydelsefullt att även ta hänsyn till deras förbindelse och gemensamma tillblivelse med andra subjekt för att bereda plats åt ett mer omfattande subjektskap. Vad händer när A1 och A2 kommer i kontakt med det praktiska arbetet kring *allmänningen*, de andra aktivisterna och EU-migranterna involverade i projektet? Kan detta agera som en möjlig punkt för en flyktlinje? När A1 ger uttryck för hur Allt Åt Alla är organiserat görs detta genom en konstant betoning på det öppna, ”agenda-fria” och praktiska tillvägagångssättet:

A1: ”Så fort man fastnar i en idé eller i en identitet eller i någonting så kan det lätt leda till att ett arbete stagnerar. Det kan också leda till att man befäster en identitet eller idé som gör att andra exkluderas. Man måste nog tänka på att hålla gränser öppna och vara villig att hela tiden skärskåda sig själv och ifrågasätta sig själv, och tänka vad man är och i vilken situation man befinner sig i för att kunna utvecklas.”

A1: ”Jag tycker definitivt att de här diskussionerna är levande. På måndagsmötena har vi de här typen av diskussioner. Just att vi kan stanna upp och ifrågasätta oss själva. Talar om oss själva i den. Just den typen av levande diskussioner tror jag är viktiga och som man aldrig får sluta ha. För då slutar man upp med ett manifest och är kanske personer som inte gör något.”

A2: ”Vi hade också tankar om att vi skulle använda en metod, eller ett tankesätt, en form, som kallas för militanta undersökningar. Men vi förstod nog inte riktigt i början vad det var, ordentligt. Utan vi hade ganska, nästan leninistisk bild, att det finns ett medvetande hos människor som är immanent, som man kan väcka. Men genom frågans karaktär och hur den hela tiden förändrades så förstod vi att man inte kan tänka så kring politik.”

A2 förklarar att det var ur sådana tankar som allmänningen började ta form. Det gällde att formulera sig kring aktivisternas och EU-migranternas olika verkligheter och hitta det gemensamma:

A2: ”Tanken med en allmänning är att man ska kunna bidra och ta efter förmåga, där vi tänkte att det skulle vara som ett rum, där människor kan träffas och samtala mest för att skapa sociala band och ett gemensamt samtal kring vad som händer i Malmö och hur man upplever sin verklighet.”

Samtidigt lyfter A2 fram en viss tveksamhet för den självreflexiva processen när den blir för individualiserad:

A1: ”Ska man överbygga olika grupper så räcker det inte bara att analysera sig själv och de (EU-migranterna) och försöka samtala om det och pilla sig själv i naveln. Jag tror inte det är vägen framåt. Det jag tänker är vägen framåt är att man får gemensamma syner och intressen genom gemensam kamp. Genom att kämpa ihop så skapar man liksom något nytt. Och att det är väl det, snarare än navelskåderiet som är vägen framåt. För jag menar, folk har ju i alla tider suttit och tänkt på hur jobbigt det är, vad det nu kan vara, att vara vit man och därför kan man inte solidarisera sig med svarta kvinnor och sånt.”

A1 och A2 ger här uttryck för ett behov av att vara inkluderande genom en självreflexiv process. Det verkar dessutom vara något som görs i förbindelse med andra i och med Allt Åt Allas måndagsmöten. Denna gemensamma själv-reflexiva process är som bekant något Rosi Braidotti nämner som en förutsättning för att öppna upp för transformativa identitetsskapande processer bortom den humanistiska idealvarelsen. Det lämnar oss med ett destabiliserat subjekt som har möjlighet att vara mer öppen för att skapa nya former av gemenskaper. Samtidigt kan den öppna processen också innebära ett visst obehag, vilket A1 ger uttryck för:

A1: ”...det är ganska läskigt att inte ha en idéburen organisation. Man vet ju inte vad som ska hända. Så det kräver ju lite att man släpper på vissa kontrollbehov.”

Det är här som vi finner möjligheten till en flyktlinje. Ens gamla identitet, i det här fallet en som kommit ur tidigare politiska erfarenheter, uppväxten, agitationer gentemot Malmö Stad och samhället i stort, fungerar som en avreseort för den transformerande flyktlinjen som kastar sig ut på okänd mark. Destinationen tar formen av en allmänning, lösa organisationsstrukturer och en gemenskap tillsammans med människor som befinner sig i en annan kulturell och materiell verklighet än A1 och A2. Deterritorialiseringsprocessen innebär samtidigt ett obehag och kräver att ”man släpper på vissa kontrollbehov.” Men som Deleuze påpekar tenderar ofta en flyktlinje att *reterritorialiseras* och finna nya former. I det här fallet kan vi betrakta den nya gemenskap och identitet som uppstår genom mötet mellan aktivister från Allt Åt Alla och EU-migranterna. A1 ger uttryck för att det är lätt att falla tillbaka på idén om att hitta en gemensam fiende för att sedan kunna skapa en plattform för gemensam kamp. Exempelvis genom att se sig båda som offer för kapitalistiska strukturer. Detta är något som

Allt Åt Alla vänder sig emot:

A1: ”Vi har aktivt försökt frångå det och istället skapa gemenskaper utifrån vad vi gör och hur vi tänker. Hitta gemensamma punkter som för oss samman och som vi kanske inte visste om innan. På det sättet omdefinierar vi oss själva och hittar något nytt... en tredje gemensam sak. Det har varit ledande i vårt arbete och hänger ihop väldigt mycket med frågan om identitet. Alltså att man omformar sig själv också. Och det tycker jag varit intressant att försöka hålla fast vid och önskar att andra människor vågar testa det mer också. Det är väldigt viktigt nu i de här tiderna när folk delas upp mer och mer och klyftor ökar. Då måste man skapa andra typer av gemenskaper. Både för framtiden men också som ett motstånd.”

A1 befinner sig här i någon form av flyktlinje samtidigt som hon söker sig till nya former av gemenskaper. Vad händer då när hennes subjektskap förlängs och kommer att innefatta EU-migranter? Vad innebär hennes sammankoppling med människorna runt omkring henne?

A1: ”Att det går liksom. Det går så himla bra. Från början kan sådana här saker låta så svåra. Man tänker sig att det inte finns något gemensamt, man tänker på frågor om representation. Men sen att bara att erkänna att alla är så jävliga olika varandra. Och det finns ju inget som hindrar en från att göra saker tillsammans. Det leder ju både till att man blir lite lätt blasé inför olikheter, men också att man blir bättre på att lyssna. Den här gruppen EU-migranter är superpatriarkal och rätt rasistiska. Men vi delar jättemånga saker vi skapat tillsammans. Och saker får komma och diskussioner får tas. Genom att våga prata om vissa saker och sen ”hur ska vi då kunna göra det här?” och sen gör man det! Och då har man plötsligt en gemensam erfarenhet att bygga nya saker ifrån. Man skapar band av tillit. Man skapar punkter. Och då är man liksom ingång.”

Även A2 ger uttryck för ett bejakande av skillnader inom allmänningen och vad det innebär:

A2: ”Det är ju massa småkonflikter kring detaljer. Men det är väl också i diskussionen kring det som man hittar de bästa lösningarna. Det är väl det som man känt med partipolitik, att man har liksom en ganska klar bild av vad man vill. Man vill ha så många röster som möjligt. Man vill att ens parti ska växa. Men vi är ju inte intresserade av det. Vi är ju intresserade av att vinna politiska kamper. Och vi gör det på bästa sätt utifrån förutsättningarna.”

Här föds potentialen för en minoritet i tillblivelse. För Deleuze och även Braidotti skulle det här betyda att när aktivister och EU-migranter upprättar nya sociala band och erfarenheter genom allmänningen inleds en social och politisk process som inte är beroende av den dominerande sociala normen. Som A2 lyfter fram är allmänningen på sätt och vis en reaktion på välgörenhetsprojekt och andra resursfördelande metoder som förlitar sig på kapitalistisk logik. Allmänningen öppnar upp för en slätare yta, där hierarkiseringar visserligen lever kvar,

men hela tiden läggs åt sidan i en medveten process.

4.3.2 Aktivistsubjekt A3 (SYLF)

A3s politiska engagemang har precis som A1 och A2 fötts ur missnöje mot den rådande samhällsordningen. A3 är en punkt som genomstrålas av upplevda krafter av patriarkalt förtryck och ett missnöje mot parlamentariska former av politiskt engagemang:

A3: ”Känner mig mer dragen till det autonoma sammanhanget. Det känns viktigt och det formar min identitet till stor del. Sammanhangen jag har är väldigt knutna till det. Alla jag känner, de jag bor med, är aktivister på olika sätt. Inom Support känner jag att det är viktigt att ha ett större politiskt projekt och ha det hemmet. Diskutera politiskt, formulera det man vill.”

När jag frågar vad A3 kämpar *för* säger hon att ”det man kämpar för är ju det praktiska. Praktiken blir ju att leva i det man vill ha eller det man tror på.” Det separatistiska utrymmet som SYLF innebär ger A3 möjlighet att omsätta idéer och begär i praktiken:

A3: ”Jag har tänkt att jag inte behövt det rummet. Men nu märker jag vad det gör med min trygghet i gruppen och att jag kanske tidigare har kompromissat med hur mycket jag kan snacka på möten och sådär. Och hur jag ser på vad jag kan. I det här sammanhanget känner jag att jag kan komma med idéer på ett annat sätt. Som tas emot. Jag tror att det gjort något med min identitet. Som att bara sitta här och göra en sådan här intervju är ju att ta sin politiska identitet på allvar. Att formulera den för någon annan och säga att det är viktigt.”

Jag undrar vad A3 kämpar *mot*:

A3: ”Det är väl repression från stat och polis. Och även mot rasism, jag blir själv inte utsatt för rasism men jag har många vänner som blir det. På ett sätt kan man säga att det här separatistiska rummet är ett sätt att kämpa emot en patriarkal struktur som jag tycker finns ganska mycket i vänstern annars också. Så att bara vara med i en sådan grupp är väl att kämpa emot det. Att välja bort. Att välja något annat.”

Utifrån de tankar som passerar A3 kan SYLF framstå som en starkt förankrad territorialisering av identiteter som är beroende av en exkludering av cismän. Just denna exkludering tillåter en större frihet och kreativitet hos A3 som möjliggör icke-aktualiserade potentialer. Det är också intressant att A3 väljer att betona sin kamp mot repression från stat och polis snarare än att i första hand lyfta fram patriarkatet som yttersta motstånd. Men kan SYLF samtidigt bereda plats för affirmativa handlingar och flyktlinjer när ens identitet blir beroende av det dialektiska tankesättet om inkludering/exkludering? Utifrån A3s uttalande om

den kritik SYLF tvingats bemöta framgår det att det affirmativa utrymmet riskerar att begränsas:

A3: ”Sen har Support fått kritik för att inte vara så transinkluderande tidigare. Och det har väl dels för att den kallar sig för en feministisk grupp. Som jobbar mot sexism. Inte så mycket mot transfobi. Och det är för att det inte finns någon i Support just nu som har transefarenheter.”

För att föra en kamp om transpersoners rättigheter krävs, utifrån den logik A3 ger uttryck för, att det finns någon i gruppen som bär på sådana erfarenheter.

A3: ”Det kändes lite förljuget att säga att vi är en grupp kring trans *och* feminism när vi faktiskt inte är det. Det har vi fått lite kritik för (...) och det är väl därför som vi valt, eller som jag valt, att man pratar istället om vilka man vill exkludera. Istället för vilka man vill inkludera. Så vi vill exkludera cismän. Att det är ett sätt att formulera vilka som ska få vara med. Vilka kroppar och vilka röster.”

Det är inte nödvändigtvis A3s egna uppfattning kring identitet och politik som försvårar en deterritorialisering, utan snarare den omgivande sociala normen inom de intersektionella rörelserna som formulerar en kritik byggd kring tankar om tolkningsföreträde.

Det är dock problematiskt att likställa A3 med en punkt som begränsas till sina egna eller andras intersektionella tankegångar. Även om A3 utgår från en intersektionell analys i sitt politiska arbete menar hon att en sådan teoretisk modell tar hänsyn till materiella villkor:

”Jag tycker intersektionell analys inte bara handlar om identitet, utan också om materiella villkor. Identitet är inget jag använder mig så mycket av. Jag tänker att det är ett uttryck för de materiella villkoren. Att identitet är väldigt beroende av vilka möjligheter man har utifrån hur en ser ut. Eller vilket kapital en har. Vilken position en har på arbetsmarknaden. Det är så jag tänker på identitet. Att identitet är någonting jag inte ser som jag kämpar så mycket för att ta makt över. Utan jag tänker mer att man inte kan prata om identitet utan att nämna det materiella.”

Även om A3 problematiserar identitetsbegreppet ersätter hon det i viss mån med ”det materiella.” Det rör sig fortfarande om fasta punkter och positioner inom ett visst schema, om det så är ett schema kring socioekonomisk ställning eller etnicitet. Kan man utifrån sådana scheman utmana den traditionella humanistiska modellen? För att försöka öppna upp för A3s förbindelse med andra subjekt och skapa en bredare subjektssammansättning frågar jag hur hon hanterar skillnader mellan människor i arbetet ut mot samhället:

A3: ”Jag tänker att inom vår grupp ska det inte fokuseras så mycket på det. Att det är en poäng i det. Att nu är vi här. Alla har samma syfte. Det kanske inte har så mycket med oss som personer. Men vi är alla här av samma anledning. Och då blir det viktigt. Den likheten. Och den skillnaden som finns emellan oss tar man kanske när det inte är möte.”

Även om skillnader framgår som något som bör hållas utanför det praktiska arbetet inom SYLF bär A3 på ett frö till affirmativa handlingar:

A3: ”Det som är nyckeln till om man tycker något är dåligt är väl att göra saker bättre själv. Och det tänker att diskussionen har förts lite mer ditåt nu i allmänhet. Eller det är min upplevelse av det. Men jag vet inte om det stämmer. Men det ger inte så mycket att kritisera andra grupper för att ni är dåliga på det här. Utan det är bättre att göra saker själv då. Att göra det bättre.”

A3 uttrycker också ett behov för större frihet och flexibilitet när det kommer till att organisera sig utomparlamentariskt:

A3: ”Jag kan tycka att folk borde bli bättre på att släppa på sin egen organisations vilja. Jag tänker att folk bara vill vara framgångsrika inom sina egna organisationer. Och det står i vägen för att göra saker utåt”

A3 kommer in på sitt engagemang utanför SYLF:

A3: ”Man försöker hitta nätverk för att göra olika grejer. Jag är också med i asylgruppen. Det är ett annat sätt att engagera sig på. En ganska svår grupp att göra saker i, den är ju väldigt platt, men vi försöker hitta sätt att täcka upp för politikernas misstag.”

De sistnämnda citaten öppnar upp för olika flyktlinjer i A3s politiska engagemang. Hennes betoning på det lustfyllda, hennes önskan om de affirmativa taktikerna och om lösare organisationsstrukturer kan förstås som icke-aktualiserade erfarenheter som bär på olika flyktlinjer och potentialen att manifesteras. SYLFs organisationsform som förlitar sig på aktivisternas praktik och inte stödjer sig på några bakomliggande stadgor eller teorier, utom möjligtvis deras Facebookplattform och intersektionalitetsmodellen, kan erbjuda ett öppet landskap som bär på mängder av icke-aktualiserade krafter som väntar på att manifesteras.

5. Analys

Syftet med min studie är att kartlägga hur Malmös utomparlamentariska aktivister ser på politik och sig själva utifrån ett posthumanistiskt perspektiv, som ett led i att förstå vilken politisk motmakt dessa aktivister innehar i förhållande till sin omgivning. Som jag nämnde i min inledning redogör både Foucault och sociologen Axel Honneth för hur våra känslor, handlingar och teorier till viss del styrs av en individualiserad kapitalistisk logik. Samtidigt har jag genom Deleuze filosofi och Braidottis posthumanistiska teorier försökt visa på utrymmen för motmakt. Kan vi då genom det posthumanistiska perspektivet identifiera utrymmen för motmakt hos mina informanter? I presentationen av data har vi sett aktivisterna, både inom Allt Åt Alla och SYLF, ge uttryck för att kunna göra politiskt motstånd gentemot olika former av förtryck och processer. För att fördjupa mig i deras politiska motstånd kommer jag inledningsvis analysera A3 i förhållande till Deleuze tankar om tillblivelse och flyktlinje. Jag kommer sedan analysera A1 och A2 i förhållande till Braidottis begrepp minoritet i tillblivelse. De två delarna kommer sedan mynna ut i en avslutande diskussion.

5.1 Exkludering som flyktlinje

När jag intar ett posthumanistiskt perspektiv på A3s utsaga om SYLFs verksamhet blir en brännande fråga hur rörelsen hanterar skillnader mellan människor. Hur förhåller sig SYLF till skillnadskapande, exkludering och inkludering av olika personer? Det väcker i sin tur frågor om hur politiska rörelser som organiserar sig kring särskilda identiteter ska fungera i en konstant föränderlig och identitetsmässigt pluralistisk omgivning. Flera av A3s uttalanden står i kontrast till de politiska strategier som A1 och A2 ger uttryck för. Även om aktivisterna inom SYLF, precis som inom Allt Åt Alla, förs samman av gemensamma målsättningar, rör det sig utifrån A3s utsaga om syften och mål som är formulerade i relation till sådana fenomen som är starkt beroende av mer stabila identiteter, till exempel patriarkat och cismän. Den sammansättning som A1 och A2 befinner sig i har visserligen fått sina konturer av en motsättning till ”agenda-tänket” och striktare organisationskulturer, men inte några identiteter eller låsta subjektspositioner. Men mitt syfte är inte att ställa Allt Åt Alla och SYLF mot varandra. Snarare strävar jag efter att förstå respektive aktivist och deras politiska kamp utifrån de posthumanistiska tankegångarna, för att skapa förståelse för det posthumanistiska perspektivets eventuella fallgropar och fördelar i analyserandet av politisk kamp. Det blir sådana fall uppenbart att flera av SYLFs strategier, såsom grundtanken om exkludering snarare än inkludering, verkar gå på tvären mot de idéer som Deleuze och Guattari samt

Braidotti försöker teckna upp. ”There can be no revolutionary actions where the relations between people and groups are relations of exclusion and segregation...” menar Deleuze och Guattari (2009:xxii). SYLF kan alltså inte räkna med att åstadkomma någon form av revolutionär förändring om man sätter deras praktik gentemot Deleuze och Guattaris idéer.

Å ena sidan kan det här säga mer om det posthumanistiska perspektivet än om separatistisk kamp. Att se omvärlden i flöden av begär, lust, ångest och glädje och deras sammansättning i kapitalismen riskerar utplåna hierarkier. Därigenom kan det också grumla till synen på maktförhållanden mellan subjekten i en analys som min och skapa en vit fläck där fördelar som kommer med en separatistisk kamp skulle kunna framträda. Å andra sidan menar Deleuze att när identitet blir en bärande aspekt av vårt tänkande skapas behov av att kategorisera och inordna tillvaron. Skillnaderna som ryms inom ett sådant identitetsbegrepp finner ofta sin grund i något som står i relation till sammanhanget. Problemet är att ett sådant tankesätt förutsätter representationer, vars stratifierande logik avvärjer intensiteter och rörelser. Istället ges det företräde åt uppkomsten av stabila subjekt och ett ”Jag” utifrån en låst position - en identitet (Johansson 2015:110). Just en sådan låst position, eller identitet, betraktar även Braidotti som bärande för den traditionella humanistiska människosynen och ett hinder för att verka utifrån en affirmativ politik och etik.

Denna föreställning utmanas samtidigt av A3s när hon inte behöver föra upp patriarkatet som yttersta föremål för kamp, utan kan välja att lägga sin energi på det hon verkligen vill kämpa mot: bland annat repression av stat och polis. Som A3 uttrycker det handlar det om: ”Att välja bort. Att välja något annat.” I SYLFs separatistiska rum blir hennes identitet inte låst i förhållande till någon manlig blick. Eftersom alla i gruppen är feminister och kvinnor blir separatismen ett sätt för dem att både undvika att dra på sig kvinnorollen utifrån manliga blickar, samtidigt som de kan kämpa mot denna typ av kvinnoroll som fenomen på ett enhetligt sätt utan att det strukturella problemet förnekas. Den separatistiska formen kan således förstås som ett motstånd gentemot de låsta identitetspositioner som Deleuze och Braidotti vill undvika. Det separatistiska rummet agerar som flyktlinje från förtryckande identiteter och erbjuder rum för tillblivelse. SYLF blir därför ett enhetligt uttryck för ett motstånd till att bli hänvisad till fasta identiteter. Slutligen blir SYLF ett sammanhang som möjliggör för kritisk diskussion om själva problemet att bli hänvisad till en låst identitet såsom kvinna. Istället ges det utrymme för att förhandla fram personliga och gemensamma strategier för att finna kamper som inte utgår från den låsta kvinnositionen, befria varandra och bli något nytt i tillblivelse.

5.2 En sårbar minoritet i tillblivelse

Genom att placera ett posthumanistiskt filter över A1 och A2s verksamhet inom Allt Åt Alla framträder en sammansättning kopplad till det urbana landskapet i Malmö, till kreativa och experimenterande drivkrafter såväl som till drömmar om en radikalt annorlunda fördelning av samhällets resurser. Det praktiska arbetet med allmänningen har även sammanfört A1 och A2s olika begär och drömmar med de rumänska EU-medborgarna som befinner sig i Malmö. Frågan är om de nyskapade sociala banden verkligen är förmögna att överskrida de dikotomiska identiteterna som posthumanismen säger sig göra avkall på.

Enligt mina informanter verkar allmänningen undvika ett upprätthållande av identiteter som bygger på vi/dem. Genom ett kontinuerligt fokus på praktiken, som varvas med återkopplande möten för att möjliggöra reflektion, och ett åsidosättande av olikheter, möjliggörs en rörelse där identiteterna håller sig flytande och förhandlingsbara. Den föreliggande logiken hos allmänningen, där man bidrar av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov, skiljer sig enligt mina informanter från andra kapitalistiska och välgörenhetsliknande mobiliseringar. Dessa drag tillsammans med de sociala självreflexiva elementen öppnar upp för en potential att bli vad Braidotti kallar för en minoritet i tillblivelse. Den mångfald av kulturella uttryck som finns i Malmö blir en produktiv händelse som används affirmativt för att avvika från en norm att mobilisera sig utifrån fasta identiteter och istället konstruera en ny gemenskap som är centrerad kring Malmö. Allt Åt Allas allmänning blir en minoritet i tillblivelse med staden. Här kan ett posthumanistiskt perspektiv öppna upp för de potentialer som ligger inbäddade i det urbana landskapet och vilka språngbräddor de kan erbjuda för att upprätta post-nationella identiteter. Å ena sidan blir det uppenbart att rivningen av EU-migranternas läger i Norra Sorgenfri i Malmö under hösten 2015 blev en plattform för att skapa nya sociala band mellan Malmöbor som annars lever segregerat. Tillsammans kunde de solidarisera sig mot Malmö Stads beslut och genomleva gemensamma erfarenheter. Å andra sidan kan man fråga sig om det är tillräckligt för att leva upp till Braidottis ord om att transformera ”ens sinnliga och perceptiva förmågor för att kunna erkänna den kollektiva naturen och förbindelsen med den utvändiga rörelse vi kallar Självvet?” Även om hennes citat skulle kunna uppfattas som mässande är det trots allt vad som ligger till grund för hennes tilltro till en posthumanistisk kamp. Att vara posthumanist förutsätter att vi omdefinierar “vår sammansättning till det urbana, sociala, psykiska, ekologiska och planetariska territoriet.” Det verkar nästan eka religiös mystik i hennes omfamnande av vår immanenta tillblivelse med naturen och det interpsykiska. Att hennes inspirationskälla är den Deleuzeianska filosofin, som söker sig bortom representationerna och beskrivs som ”politisk trollkonst” eller som

bärande på ockulta drag (Delpech-Remy 2010:10), kan möjligtvis ha något med saken att göra. Kräver i sådana fall inte bejakandet av posthumanistiska mystiska erfarenheter mer än att bara organisera sig gentemot Malmö Stad? Den tanken verkar motbjudande för A1 och A2 som avfärdar ”navelskåderiet” inom politiskt engagemang. Det finns ingen större tilltro till att vända sig inåt för att söka gemenskap. Kanske är det en fullt rimlig reaktion när aktivisterna försöker organisera sig mot ett individualiserat samhälle där var och en uppmuntras till att förverkliga sig själv utifrån narcissistiska vanföreställningar, som Braidotti antyder. Om sådana narcissistiska vanföreställningar kombineras med ett begär av att upplösa sitt ego och transformeras till något bortom-mänskligt skulle det kunna ta formen av en oerhört destruktiv flyktlinje, där den högerextrema terroristen Anders Behring Breivik skulle kunna stå som skräckexempel (Virtanen 2013 :672). Varken A1 eller A2 befinner sig i närheten av en sådan utveckling, men man kan ändå undra varifrån flödena som gett upphov till deras ständiga jakt efter kreativitet och lust i sitt engagemang stämmer från. Enligt Deleuze är kapitalismen trots allt immanent i det sociala fältet och blir en ofrånkomlig kraft som genomsyrar de olika maskinella sammansättningarna. Den slutgiltiga frågan blir kanske i sådana fall om Allt Åt Alla utvändiga praktiska erfarenheter är tillräckliga för att bära rörelsen framåt och skydda den från att överkodas av förtryckande normer, reterritorialiseras, och mista sin revolutionära kraft. För att fördjupa sig i hur dynamiken inom Allt Åt Alla kommer te sig efter vändor av de- och reterritorialiseringar och bevaka varåt denna flyktlinje är på väg krävs förmodligen vidare efterforskningar som också kan tillgodose för EU-migranternas upplevelser och subjektskap.

5.3 Den trefaldiga maskinen – en avslutande diskussion

A1, A2 och A3s behov av att föra in lust och kreativitet behöver inte nödvändigtvis förstås som politiskt förlamande begär internaliserat utifrån en kapitalistisk struktur. De kan även tolkas som uttryck för den mångfald av taktiker som behöver mötas i en posthumanistisk kamp. Ett successivt sammanförande av det konstnärliga, revolutionära och analytiska maskinen som Deleuze och Guattari talar om. Genom att göra plats för kreativiteten och lekfullheten i ens praktik har man möjlighet att sammanföra det konstnärliga och revolutionära. Sammanvävt med det här krävs en gemensam självreflexivitet för att ständigt hålla sin aktivism i tillblivelse och kunna omförhandla och experimentera med de olika identiteter som kommer att reterritorialiseras på vägen. Samtidigt öppnar ett sådant posthumanistiskt experimenterande upp för andra, mindre optimistiska, känslor. Till exempel för den osäkerhet inför öppna organisationsformer som A1 ger uttryck för eller den aversion

mot patriarkatet som präglar A3s engagemang i SYLF. Öppnar vi upp för ett bejakande av sådana flöden inom den politiska kampen kommer det behövas, utifrån ett posthumanistiskt synsätt, skapas former för att omvandla dessa känslor till produktiva begär. Begär som har möjlighet att understödja den affirmativa politiken och glädjens etik. En sådan iakttagelse kan få Braidottis posthumanistiska korståg att te sig aningen optimistiskt. Det må finnas möjlighet för känslor av ångest, rädsla och förakt att finna produktiva former inom ett avgränsat konstnärligt rum. Men det går inte att garantera samma resultat när sådana känslor kommer till uttryck i en politisk kamp. Kan de utomparlamentariska rörelserna tjäna på att söka någorlunda struktur i närheten av mer traditionella partipolitiska sammanhang för att inte riskera bli för perifera och sårbara för icke-demokratiska krafter? För hur kommer egentligen känslor till uttryck när de bara tillåts göra det utanför den rådande normen? Att bejaka ens egen sårbarhet eller ställas inför de mystiska erfarenheter som Braidotti påkallar kanske kan föda solidaritet. Men sådana känslor skulle likväl kunna bli berövade på sin posthumanistiska potential under den öppna, ”agenda-fria”, flyktvägen genom patriarkala, rasistiska eller fascistiska strukturer och landa i en helt annan människosyn, exempelvis den som Behring Breivik bär på. Vi måste vara vaksamma när vi omsätter Braidottis posthumanistiska idéer i praktik och förlitar oss på dem som ett serum mot framväxande fascism.

6. Sammanfattning

I min studie har jag undersökt hur man kan förstå politiska aktivister i Malmö utifrån Deleuzes och Guattaris samt Braidottis posthumanistiska syn på subjektet. Och vidare hur man kan förstå aktivisternas politiska motstånd utifrån ett sådant perspektiv. Genom att presentera och tolka representanter från de utomparlamentariska rörelserna Allt Åt Alla och Support Your Local Feminist, utifrån ett posthumanistiskt perspektiv har jag kunnat skapa förståelse för deras förbindelse med staden, varandra och olika känslöflöden och hur detta påverkar deras politiska kamp. Genom att analysera detta utifrån ett bredare teoretiskt ramverk har jag kunnat visa på det posthumanistiska perspektivets förtjänster och problem i en analys av politiska rörelser. På så vis har jag bland annat synliggjort behovet av att ta vara på den mångfald av känslor och begär som kommer till uttryck inom de utomparlamentariska rörelserna. En sådan slutsats pekar dessutom på betydelsen av att söka formerna för en kreativ, praktisk och analytisk interdependens att verka utifrån. Först då kanske vi kan se ett immanent motstånd träda fram ur maskinen för att möta framväxande nationalistiska och fascistiska tendenser i Europa.

Referensförteckning

Böcker

Braidotti, Rosi (2013). *The posthuman*. Cambridge: Polity

Colebrook, Claire (2010). *Gilles Deleuze: en introduktion*. Göteborg: Korpen

Coleman, Rebecca & Ringrose, Jessica (red.) (2013). *Deleuze and research methodologies*. Edinburgh: Edinburgh University Press

Deleuze, Gilles, Guattari, Félix & Foucault, Michel (2009). *Anti-Oedipus: capitalism and schizophrenia*. New York: Penguin Books

Deleuze, Gilles & Guattari, Félix (2004). *A thousand plateaus: capitalism and schizophrenia*. London: Continuum

Kristeva, Julia (1982). *Powers of horror: an essay on abjection*. New York: Columbia U. P.

Patton, Paul (2000). *Deleuze and the political*. London: Routledge

Åsberg, Cecilia, Hultman, Martin & Lee, Francis (red.) (2012). *Posthumanistiska nyckeltexter*. 1. uppl. Lund: Studentlitteratur

Akademisk avhandling

Johansson, Lotta (2015). *Tillblivelsens pedagogik: om att utmana de förgivettagna : en postkvalitativ studie av det ännu-icke-seddans pedagogiska möjligheter*. Diss. Lund : Lunds universitet, 2015

Elektroniska tidsskriftsartiklar

Honneth, Axel. 2004. Organized Self-Realization: Some Paradoxes of Individualization. *European Journal of Social Theory*. 7(4): 463-478. DOI: 10.1177/1368431004046703

Kyung-Man, Kim. 2004. Critical Theory Criticized: Giddens's Double Hermeneutic and the Problem of Language Game Change. *Cultural Studies ↔ Critical Methodologies*. 4(1): 28-44. DOI: 10.1177/1532708603254352

Virtanen, Harri. 2013. The King of Norway: negative individuation, the hero myth and psychopathic narcissism in extreme violence and the life of Anders Behring Breivik. *Journal of Analytical Psychology*. 58: 657-676. DOI: 10.1111/1468-5922.12043

Webbsidor

Förbundet Allt Åt Allas plattform. Hemsida: <https://alltatalla.se/om> (Hämtad 2016-01-03)

RFSL Begreppsordlista. Hemsida: <http://www.rfsl.se/hbtq-fakta/hbtq/begreppsordlista/> (Hämtad 2016-01-03)

Support Your Local Feminist sidinformation. Facebook Community: <https://www.facebook.com/supportfeminism/?fref=ts> (Hämtad 2016-01-03)

Intervjuguide

Semistrukturerad intervjuguide Allt Åt Alla/Support Your Local Feminist

Tematiskt:

1. Destabilisera objekt/subjekt (Vem talar egentligen? Var kommer idéerna ifrån?)
2. Det icke-aktualiserade/icke-sedda (för att fånga ”virtuell skillnad”)
3. Flyktlinjer, deterritorialiseringar
4. Det affektuella

Dynamiskt:

1. Hur skulle du beskriva din identitet? Vad spelar den för roll när du mobiliserar dig politiskt?
Engagerar du dig partipolitiskt? Varför/varför inte? Vad kämpar du för? Vad kämpar du mot?
2. Vad vill ni i Allt åt Alla/Support Your Local Feminist åstadkomma? Vad anser ni vara det största hindret för ett klasslöst/jämlikt samhälle? Hur tror du ert politiska arbete kommer se ut om 20 år?
3. Vad använder ni er för metoder inom Allt åt Alla/Support Your Local Feminist? Vad har det för effekt enligt dig? Vilken roll spelar staden och rummet i ert arbete inom gruppen?
4. Hur känns det att jobba med dessa frågor? Vilken roll spelar egentligen det känslomässiga i en vänsterautonom kamp? Vad har du lärt dig om dig själv i ditt aktivistiska engagemang? Vad har du lärt dig om andra? Finns det något du skulle vilja göra annorlunda?